

**A PEU
DE CARRER**Catalina
Gayà

JOAN PUIG

►► Imatge del trànsit intens que sol haver-hi cada dia al carrer de Balmes amb travessera de Gràcia, dilluns.

La radiografia dels decibels

Quan se li pregunta a algú com és el paisatge sonor del seu barri, la resposta triga uns segons. La ciutat entra pels ulls i els seus sons o sorolls passen a ser tan rutinaris que un se n'oblida. Fa tres anys, Barcelona va publicar un *Mapa del soroll*. Els ciutadans poden saber, a través de la web de l'ajuntament, els decibels que hi ha a tal o tal carrer. Les dades pertanyen a uns mesuraments que es van prendre l'any 2007. **Cristina Castells**, directora d'Energia i Qualitat Ambiental, atén una trucada. La cronista és al carrer de Balmes. Impossíble dialogar.

És necessari refugiar-se en algun pati interior o en un portal. **Castells** explica que en aquests moments s'estan recopilant dades per crear un nou mapa sonor de la ciutat. De moment, explica, les principals fonts de sorolls són les provinents del trànsit al barri de Sarrià-Sant Gervasi, i l'oci nocturn, al de Gràcia i a Ciutat Vella.

Segons el mapa del 2007, els decibels pugen considerablement a Sarrià-Sant Gervasi, arriben a superar, de les 19 a les 23 hores, els màxims permesos per la normativa en certs trams de l'avinguda de la Diagonal, la ronda de General Mitre i el

carrer de Balmes. Més dades: de dia el barceloní suporta una mitjana de 60 a 65 decibels. Són nivells que estan dins del llindar. De nit, les dades empitjoren: la mitjana de la ciutat és de 55 a 60 decibels, i un 0,57% de la població està exposada a entre 70 i 75 decibels. Al mapa dels sorolls, guanya en silenci el barri d'Horta-Guinardó i els parcs urbans, especialment el de Montjuïc. «És una ciutat mediterrània, compacta», diu **Castells**.

El millor guia per descriure el paisatge sonor d'una ciutat és sempre

Al setembre es presentarà el nou mapa dels sorolls de la ciutat

un estranger, perquè ha hagut d'incorporar els nous sorolls al seu nou dia a dia. **Michele** és italià i ha migrat per quatre barris diferents de Barcelona els últims tres anys.

La cita amb ell va ser ahir a les 15.30 hores al carrer de Balmes. Aquesta via és, segons el *Mapa del soroll*, una de les més sorolloses de la ciutat. Ahir, a més a més, va ploure i

l'aigua fa que Barcelona sempre augmenti el seu nivell de mal humor sonor. La cronista arriba primer que l'entrevistat. **Carles Moragues**, un veí, aclareix que, des que han ampliat les voreres i han plantat arbres, a Balmes «la sensació és de menys sorolls. Ara es pot passejar i fins i tot parlar al carrer». **Michele** arriba en moto. S'atura entre Provença i Balmes, davant d'unes obres.

¿A què sona Barcelona? «Ara a meravellós silenci». Les seves paraules contrasten amb la remor dels cotxes i amb el xiulet d'una grua que acaba d'iniciar la marxa enrere.

Caminant pels paisatges sonors on ha viscut aquest home des que està a Barcelona, s'entén que aquesta ciutat és un gran altaveu amb molts microsistemes sonors. Primera parada, Sant Carles, a la Barceloneta, on viu ara. Silenci. Només se sent una sirena de vaixell al mar i el cucleig d'una gavina. Segona etapa, el carrer de Gravina. És minúscul, però s'hi sumen els sorolls de la frontera que és: els cotxes del l'Eixample i el brunzit de l'amuntegament del barri del Raval.

Al Born, a prop de Santa Maria del Mar, se sent un guirigall babèlic. «El moment pitjor és de nit, amb els camions de les escombraries». L'última parada és el carrer de Bailèn: sonen les campanes d'una església i hi ha uns nois jugant a pilota.

El 2020, Barcelona ha de ser menys sorollosa. Ho van pactar els alcaldes en un macroacord que es va firmar el 2002. ■

apiedecalle@elperiodico.com